

Tema: **Cu Dumnezeu în vremuri grele**

Capitolul 11 din Epistola către evrei prezintă două categorii de mari oameni ai credinței. În versetele 4–35 sunt menționați cu numele eroii prin credință au câștigat mari biruințe, iar în versetele 36–40 sunt prezentați eroii fără nume care prin credință au îndurat mari necazuri, suferințe și martiraj. Versetul 39 subliniază faptul că și unii și alții sunt lăudați de Dumnezeu pentru credința lor. Din perspectiva umană s-ar părea că se potrivește mai bine asocierea credinței doar cu biruința, dar din perspectiva divină, Biblia afirmă că este la fel de reală asocierea credinței cu suferința. În sensul acesta, Domnul Isus le-a spus ucenicilor: „*În lume veți avea multe necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea*” (Ioan 16:33). În aceeași idee și apostolul Pavel îi scrie lui Timotei: „*De altfel, toți cei care voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizoniți*” (2 Timotei 3:12), iar Iacov le scrie creștinilor evrei împrăștiați printre alte popoare: „*Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți și să nu duceți lipsă de nimic*” (Iacov 1:2–4).

Din învățăturile Domnului Isus cu privire la vremurile de pe urmă înțelegem că încercările și necazurile vor cunoaște o intensitate fără precedent în istoria omenirii: „*În zilele acelea va fi un necaz așa de mare cum n-a fost de la începutul lumii, pe care a făcut-o Dumnezeu, până în ziua de azi, și cum nici nu va mai fi vreodată. Și dacă n-ar fi scurtat Domnul zilele acelea, nimeni n-ar scăpa; dar le-a scurtat din pricina celor aleși*” (Marcu 13:19–20).

Așa cum subliniază apostolul Petru, credința adevărată este testată și validată în focul încercărilor – „*pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scump decât aurul care piere și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea la arătarea lui Isus Hristos*” (1 Petru 1:7). De fapt, așa cum precizează Domnul Isus, validarea credinței adevărate înseamnă perseverență sau umblare cu Dumnezeu până la capăt, indiferent de împrejurări: „*Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit*” (Matei 24:13).

Epistola către evrei explică acest adevăr: „*Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteptați o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce va fost făgăduit. «Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el.» Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului*” (Evrei 10:35–39).

Conștienți de faptul că oamenii credincioși nu sunt scutiți de încercările grele care vin peste lume în această vreme, avem nevoie de ajutorul singurului Dumnezeu adevărat care a promis: „*Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde*” (Isaia 43:3).

Inspirați de învățăturile Sfințelor Scripturi și încurajați de promisiunile Domnului, suntem chemați să ne rugăm unii pentru alții cu dorința ca fiecare credincios baptist, fiecare familie, fiecare biserică locală să continue umblarea cu Domnul Dumnezeu prin credința în Domnul Isus care ne-a promis că va fi cu noi în toate zilele și prin însoțirea Duhului Sfânt care ne ajută în momentele de slăbiciune (Romani 8:26), cu dorința ca la capătul drumului să auzim cuvintele: „*Bine rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria Stăpânului tău*” (Matei 25:23).

Rugăciune pentru umblarea personală cu Dumnezeu

Text: Geneza 5:18-24

„La vârsta de o sută șazeci și doi de ani, Iared a născut pe Enoh. După nașterea lui Enoh, Iared a mai trăit opt sute de ani și a născut fii și fiice. Toate zilele lui Iared au fost de nouă sute șazeci și doi de ani, apoi a murit. La vârsta de șazeci și cinci de ani, Enoh a născut pe Metusala. După nașterea lui Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani și a născut fii și fiice. Toate zilele lui Enoh au fost trei sute șazeci și cinci de ani.

Enoh a umblat cu Dumnezeu, apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu.”

Când citim că Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani, ne putem imagina că omul acesta a trăit o viață liniștită, fără greutăți și necazuri, și, prin urmare, a avut timp netulburat pentru meditație, rugăciune și slujire. Ne putem imagina că Enoh nu a știut ce înseamnă greutățile materiale și relaționale din familie, că nu a fost înconjurat de oameni răi și greu de suportat, că nu a avut parte de împotriviri și de batjocură din partea oamenilor cărora le-a vorbit despre Dumnezeu. Cu alte cuvinte, am fi înclinați să credem că trei sute de ani, Enoh a trăit într-o lume de vis, într-un fel de mini-paradis. Pe de o parte, o asemenea perspectivă poate da naștere în sufletele noastre la nostalgie după asemenea locuri și vremuri, iar pe de altă parte, poate da naștere la scuze cu privire la nepăsarea, neimplicarea sau chiar la falimentele noastre, datorită faptului că vremurile de acum sunt mai grele decât cele de atunci.

În realitate, vremea de atunci a fost cel puțin la fel de rea ca vremea de acum, dacă nu cu mult mai rea. În Geneza 4 citim despre Cain și urmașii lui care au dat naștere la o civilizație cu tehnologie (prelucrarea metalelor) și muzică (instrumente muzicale noi) avansate, puternic dominată de violență și orientată împotriva familiei (poligamie). Mai departe, capitolul 6 din Geneza descrie decăderea morală a lumii din vremea respectivă: „*pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ*” (6:12). Exact

în mijlocul unor oameni nelegiuți prezentați în aceste două capitole, citim că Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani (5:22).

Când vorbește despre vremurile de pe urmă, Domnul Isus menționează că pământul va cunoaște o decădere morală, socială și spirituală similară cu decăderea din vremea în care a trăit Enoh, înainte de potop: „*Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului*” (Luca 17:26). Inspirați de alegerea lui Enoh de a umbla cu Dumnezeu în mijlocul unei lumi stricate, și motivați de mărturia lui, suntem chemați să ne rugăm fiecare din noi pentru decizie și mărturie personală pentru slava lui Dumnezeu. Spre deosebire de Enoh, care la vremea respectivă nu a avut toată revelația Scripturii, jertfa Domnului Isus, și plinătatea Duhului Sfânt, noi azi avem totul deplin în Hristos prin Duhul Sfânt ca să putem umbla biruitori cu Dumnezeu. În acest spirit venim înaintea lui Dumnezeu cu rugăciuni de mulțumire, de mijlocire și de cerere:

MULȚUMIRE: • Pentru toți frații și toate surorile care umblă cu credincioșie împreună cu Domnul în mijlocul acestor vremuri grele;

- Pentru toate biruințele spirituale ale fraților și surorilor;
- Pentru mărturiile frumoase ale celor care întăresc și motivează credința altora.

MIJLOCIRE: • Pentru cei care au obosit să calce pe urmele Domnului;

- Pentru cei care sunt ispitiți să se oprească pe Cale;
- Pentru cei care sunt în pericol să alunece pe Cale.

CERERE: • Har de întoarcere pentru cei care au părăsit Calea Domnului;

- Ridicarea celor care au căzut;
- Hotărâri sfinte de a rămâne credincioși pe Calea Domnului;
- Cercetarea și mântuirea celor care sunt pe calea pierzării.

Rugăciune pentru umblarea familiei cu Dumnezeu

Text: Geneza 18:16-19

„Bărbații aceia s-au sculat să plece și s-au uitat înspre Sodoma. Avraam a plecat cu ei, să-i petreacă. Atunci Domnul a zis: «Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?... Căci Avraam va ajunge negreșit un neam mare și puternic, și în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului. Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească fața de Avraam ce i-a făgăduit...»”

Țara făgăduinței în care a ajuns Avraam a fost bogată din punct de vedere material, dar a fost deosebit de stricată din punct de vedere moral și spiritual. Păcatele popoarelor

cananite au atins limitele răbdării lui Dumnezeu (Geneza 18:20). Cetățile Sodoma și Gomora stau mărturie cu privire la faptul că decăderea morală a fost atât de adâncă și a cuprins toate categoriile de vârstă, încât Dumnezeu a hotărât să le nimicească de pe fața pământului (Geneza 19:4, 13). Puterea de atracție a acestei lumi stricate a fost atât de puternică încât l-a despărțit pe Lot de Avraam și de toate binecuvântările promise de Dumnezeu lui Avraam. Cu toate că Lot a văzut că oamenii din Sodoma erau „*răi și afară din cale de păcătoși împotriva Domnului*”, seducția acestei lumi păcătoase l-a făcut să aleagă viitorul familiei lui în Sodoma (Geneza 19:3).

În fața aceluiași ispite, provocări și oferte, dar spre deosebire de Lot, Avraam a ales să umble pe calea Domnului împreună cu familia lui: „*Avraam și-a ridicat corturile, și a venit de a locuit lângă stejarii lui Mamre, cari sunt lângă Hebron. Și acolo a zidit un altar Domnului*” (Geneza 13:18). În mijlocul unor popoare stricate și în fața seducției bogățiilor materiale, Avraam alege să caute izvoare de apă (sapă fântâni), zidește altare, și cheamă Numele Domnului. Și Dumnezeu care cunoaște inimile afirmă despre Avraam „*că va porunci familiei lui să țină calea Domnului*” (Geneza 18:19).

Vremea în care trăim noi se aseamănă cu vremea de atunci. Și azi unele familii merg pe urmele lui Lot, iar altele merg pe urmele lui Avraam: aceleași împrejurări, aceleași oferte, aceleași ispite, dar diferența este în alegeri. Fiecare cap de familie are menirea din partea lui Dumnezeu de a fi capul familiei – pentru a conduce familie. Oare ce spune Dumnezeu despre familia mea?

Încurajați și inspirați de alegerea lui Avraam, suntem chemați la rugăciune și la alegeri. În alegerea noastră avem cu mult mai mult decât a avut Avraam; noi avem toată revelația Scripturii, îl avem pe Isus Hristos ca Mântuitor și Domn, și pe Duhul Sfânt drept călăuzitor. De aceea, în lumina Scripturii, în baza jertfei Domnului Isus și a călăuzirii Duhului Sfânt, venim înaintea lui Dumnezeu cu rugăciuni de mulțumire, de mijlocire și de cerere.

MULȚUMIRE: • Pentru toate familiile care au ales să umble cu Dumnezeu;

- Pentru toți soții și tații care își conduc familia pe Calea Domnului;
- Pentru toate soțiile și mamele care, deși au soți necredincioși, luptă pentru familiile lor.

MIJLOCIRE: • Pentru familiile care sunt ispitite să aleagă calea lumii;

- Pentru copiii și tinerii care sunt atrași de ofertele lumii;
- Pentru părinții care se luptă în rugăciune pentru copiii lor.

CERERE: • Întoarcerea fiilor risipitori;

- Recuperarea familiilor care s-au îndepărtat de Calea Domnului;
- Mântuirea celor dragi din familiile noastre.

MARȚI

Rugăciune pentru umblarea bisericii cu Dumnezeu.

Text: Fapte 12:1 - 12

„Cam pe aceeași vreme, împăratul Irod a pus mâinile pe unii din Biserică, pentru ca să-i chinuiască, și a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan. Când a văzut că lucrul acesta place iudeilor, a mai pus mâna și pe Petru. (Erau zilele Praznicului Azimilor.)

După ce l-a prins și l-a băgat în temniță, l-a pus sub paza a patru cete de câte patru ostași, cu gând ca după Paște să-l scoată înaintea norodului. Deci Petru era păzit în temniță, și Biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el.

În noaptea zilei când avea de gând Irod să-l înfățișeze la judecată, Petru dormea între doi ostași, legat de mâini cu două lanțuri, și niște păzitori păzeau temnița la ușă. Și iată, un înger al Domnului a stat lângă el pe neașteptate și o lumină a strălucit în temniță. Îngerul a deșteptat pe Petru, lovindu-l în coastă, și i-a zis: «Scoală-te, iute!» Lanțurile i-au căzut jos de pe mâini.

Apoi, îngerul i-a zis: «Încinge-te și leagă-ți încălțăminte.» Și el a făcut așa. Îngerul i-a mai zis: «Îmbracă-te în haină și vino după mine.» Petru a ieșit afară și a mers după el, fără să știe dacă ce făcea îngerul este adevărat. I se părea că are o vedenie.

După ce au trecut de straja întâi și a doua, au ajuns la poarta de fier, care dă în cetate, și ea li s-a deschis singură; au ieșit și au trecut într-o uliță. Îndată, îngerul a plecat de lângă el.

Când și-a venit Petru în fire, a zis: «Acum văd cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său și m-a scăpat din mâna lui Irod și de la tot ce aștepta poporul iudeu.» După ce și-a dat bine seama de cele întâmplate, s-a îndreptat spre casa Mariei, mama lui Ioan, zis și Marcu, unde erau adunați mulți laolaltă și se rugau.”

După experiențele glorioase cu ocazia coborârii Duhului Sfânt, a evanghelizărilor cu mii de convertiți, a părtașiei zilnice și a vindecărilor miraculoase, Biserica primară se confruntă cu mai multe valuri de atacuri din partea dușmanilor. Unele atacuri vin dinlăuntru cu scopul de a compromite curăția morală și mărturia Bisericii (Anania și Safira, tensiunile datorită ajutoarelor materiale pentru văduve), iar altele sunt dinafară, cu scopul de a opri răspândirea Evangheliei (amenințările Sanhedrinului, prigoana condusă de Saul din Tars). Toate aceste atacuri au confruntat Biserica primară cu decizii mari care au fost urmate de biruințe mari.

În capitolul 12 din Faptele Apostolilor, atacurile se îndreaptă împotriva conducătorilor Bisericii din Ierusalim. Împăratul Irod din Fapte 12 este diferit de Irod cel Mare care a vrut să-l omoare pe Pruncul Isus, și de Irod Antipa (fiul lui Irod cel Mare) care l-a ucis pe Ioan Botezătorul și a încuviințat răstignirea Domnului Isus. În Fapte 12 este prezentat Irod Agripa, unul dintre nepoții lui Irod cel Mare, care a crescut la Roma în anturajul împăraților Tiberiu și Caligula. Este cunoscut în istorie ca un om fără caracter, destrăbălat, dar abil din punct de vedere politic. După ce a fost instalat de Roma ca împărat al provinciei Iudea, a cultivat relații de colaborare cu partida fariseilor pentru a evita conflictele religioase.

Sub conducerea acestui împărat, Biserica Domnului trece printr-o perioadă grea de amenințări, persecuții și martiraj. A fost condamnat la moarte apostolul Iacov, unul dintre stâlpii Bisericii, iar acum urmează apostolul Petru. Vremurile sunt grele și provocările sunt mari. Dar în aceste împrejurări, Biserica din Ierusalim alege să meargă mai departe pe Calea Domnului în rugăciune: „*Petru era păzit în temniță, și Biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el*” (Fapte 12:5). Atacurile politice și prigoana din partea dușmanilor, se întâlnesc cu rugăciunile sfinților. Puterea celui rău și a celor care ascultă de diavolul se întâlnește cu puterea lui Dumnezeu și cu puterea rugăciunii copiilor Lui.

Acesta este un exemplu extraordinar pentru vremea de acum, când puterile politice ale lumii atacă adevărul și standardele biblice stabilite de Dumnezeu pentru fiecare om, pentru familie, Biserică și societate. Puterea lui Dumnezeu este aceeași. Dar, oare dedicarea Bisericii de a umbla pe Calea Domnului în ascultare de Cuvânt, în post și rugăciune mai seamănă cu viața Bisericii primare? Pentru că avem lângă noi oameni legați, nu cu lanțurile de fier ale lui Irod, ci cu lanțurile grele ale păcatului, suntem chemați la luptă spirituală împreună cu Domnul. Armura Duhului (Efeseni 6:10–18) este oferită fiecărui copil al lui Dumnezeu și cu resursele cerului suntem chemați să luptăm în rugăciuni de mulțumire, de mijlocire și de cerere:

MULȚUMIRE: • Pentru toate bisericile baptiste care au rămas pe calea îngustă a Domnului;

- Pentru toate bisericile baptiste care luptă pentru credința adevărată;
- Pentru toate bisericile baptiste care au biruit atacurile dinlăuntru și/ sau dinafară.

MIJLOCIRE: • Pentru bisericile baptiste care sunt atacate dinlăuntru sau dinafară;

- Pentru bisericile baptiste care experimentează stagnare spirituală;
- Pentru păstorii și lucrătorii bapțiști care sunt ținta atacurilor din partea celui rău;

CERERE: • Pasiune, putere și perseverență în rugăciune pentru toate bisericile baptiste;

- Încurajare și întărire spirituală pentru bisericile baptiste care trec prin perioade grele;
- Trezire spirituală, biruință în misiune și evanghelizare pentru toate bisericile baptiste.

Rugăciune pentru ca țara noastră să-L cunoască pe Dumnezeu

Text: 2 Cronici 20:1 - 12, 22-27

„După aceea, fiii lui Moab și fiii lui Amon și cu ei niște maoniți au pornit cu război împotriva lui Iosafat. Au venit și au dat de știre lui Iosafat, zicând: «O mare mulțime înaintează împotriva ta de dincolo de mare, din Siria, și sunt la Hațațon-Tamar, adică En-Ghedi.» În spaima sa, Iosafat și-a îndreptat fața să caute pe Domnul și a vestit un post pentru tot Iuda. Iuda s-a adunat să cheme pe Domnul și au venit din toate cetățile lui Iuda să caute pe Domnul. Iosafat a venit în mijlocul adunării lui Iuda și a Ierusalimului, în Casa Domnului, înaintea curții celei noi. Și a zis: „Doamne, Dumnezeul părinților noștri, nu ești Tu Dumnezeu în ceruri și nu stăpânești Tu peste toate împărățiile neamurilor? Oare n-ai Tu în mână tăria și puterea, așa că nimeni nu Ți se poate împotrivi? Oare n-ai izgonit Tu, Dumnezeul nostru, pe locuitorii țării acesteia dinaintea poporului Tău Israel și n-ai dat-o Tu pentru totdeauna de moștenire seminței lui Avraam, care Te iubea? Ei au locuit-o și Ți-au zidit în ea un locaș sfânt pentru Numele Tău, zicând: «Dacă va veni peste noi vreo nenorocire, sabia, judecata, ciurma sau foametea, ne vom înfățișa înaintea casei acesteia și înaintea Ta, căci Numele Tău este în casa aceasta; vom striga către Tine din mijlocul strămtorării noastre, și Tu ne vei asculta și ne vei mântui!» Acum, iată, fiii lui Amon și ai lui Moab și cei din muntele Seir, la care n-ai îngăduit lui Israel să intre când venea din țara Egiptului – căci s-a abătut de la ei și nu i-a nimicit –, iată-i cum ne răsplătesc acum, venind să ne izgonească din moștenirea Ta, pe care ne-ai dat-o în stăpânire! O, Dumnezeul nostru, nu-i vei judeca Tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi care înaintează împotriva noastră și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!»”

În vremuri de pace și de prosperitate conducătorii popoarelor se încred în ei înșiși, în planurile și resursele lor. Dar în vreme de necaz și în tragedii, la fel ca în timpurile biblice, unii conducători își aduc aminte de Dumnezeu și pomenesc Numele Lui. De exemplu, după atacurile teroriste din 11 septembrie 2001, conducătorii Statelor Unite și o mare parte din poporul american s-au dus la slujbele religioase din biserici și s-au rugat. După izbucnirea pandemiei provocată de virusul SARS-CoV-2 la finalul anului 2019 și începutul anului 2020, oamenii au ieșit pe străzi să se roage, iar cei cu funcții politice sau din media au pomenit Numele lui Dumnezeu. Regretabil este faptul că atât în America după 11 septembrie 2001, cât și în alte țări – inclusiv România, după izbucnirea pandemiei, această aparentă căutare a lui Dumnezeu s-a dovedit a fi doar un foc de paie.

În vremea lui Iosafat, pericolul pentru regatul lui Iuda a fost atât de real și de mare încât „în spaima sa, Iosafat și-a îndreptat fața să caute pe Domnul și a vestit un post pentru tot Iuda” (2 Cronici 20:3). Toate alternativele diplomatice, economice și militare s-au dovedit neputincioase. A mai rămas o singură alternativă – ajutorul lui Dumnezeu. Și Iosafat cheamă tot poporul să ceară cu post și rugăciune ajutorul

lui Dumnezeu. El însuși se duce la Casa Domnului și se roagă. Rugăciunea lui Iosafat scoate în evidență suveranitatea lui Dumnezeu în univers și în istorie, legămintele lui Dumnezeu cu Avraam și cu poporul Israel, pericolul războiului, neputința lor și cererea disperată după intervenția lui Dumnezeu. Răspunsul a venit atât prin Cuvântul lui Dumnezeu, cât și prin faptele lui Dumnezeu.

În vremea noastră, România se confruntă cu provocări politice, sanitare, economice, și mai ales cu decăderea morală și spirituală a conducătorilor și a poporului. Chiar dacă România nu are un om ca Iosafat la conducerea țării, Biblia ne învață să ne rugăm pentru cei înălțați în dregătorii și pentru toți oamenii (1 Timotei 2:1-4).

Inspirați de exemplul lui Iosafat și de învățătura Sfințelor Scripturi, suntem chemați să aducem înaintea lui Dumnezeu rugăciuni de mulțumire, de mijlocire și de cerere pentru țara noastră.

MULȚUMIRE: • Pentru protecția și resursele materiale dăruite de Dumnezeu țării noastre;

- Pentru libertatea propovăduirii Evangheliei;
- Pentru pacea între granițele țării.

MIJLOCIRE: • Pentru oamenii credincioși care au funcții de conducere publică la nivel local sau central;

- Pentru libertate religioasă în toate straturile sociale și toate instituțiile din țară;
- Pentru călăuzire divină în procesul elaborării și votării legilor în Parlament.

CERERE: • Pentru întoarcerea la Dumnezeu a conducătorilor României;

- Pentru mântuirea poporului român;
- Pentru ridicarea în România a unor oameni ca Iosif în Egipt, Daniel în Babilon și Neemia în Persia.

Rugăciune pentru bisericile baptiste din diaspora

Text: Daniel 3:28-30; Daniel 6:25-28; Fapte 8:1-8

„Nebucadnețar a luat cuvântul și a zis: «Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească în să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor! Iată acum porunca pe care o dau: Orice om din orice popor, neam sau limbă ar fi, care va vorbi rău de Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego va fi făcut bucăți și casa lui va fi prefăcută într-un morman de murdării, pentru că nu este niciun alt dumnezeu care să poată izbăvi ca El.»

După aceea, împăratul a înălțat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego la mare cinste în ținutul Babilonului.”

Atât în perioada Vechiului Testament, cât și a Noului Testament au fost împrejurări în care copiii lui Dumnezeu au fost răspândiți printre popoarele lumii. Viața departe de țara sfântă, printre străini a fost plină de încercări și provocări: de la presiunile politice, economice și culturale de a îmbrățișa idolatria Babilonului până la prigoane și martiraj pentru urmașii Domnului. În mijlocul necazurilor și încercărilor, au experimentat puterea rugăciunii, suveranitatea și protecția lui Dumnezeu și ne-au lăsat o mărturie glorioasă:

„Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeul lor, vor rămâne tari și vor face mari isprăvi” (Daniel 11:32).

Și în vremea de acum avem frați și surori care, din motive economice, au plecat să-și caute pâinea în alte țări. Dincolo de posibilitatea unui câștig material, mulți dintre frații noștri se confruntă cu ispite și presiuni spirituale mari. Am putea spune că asemenea conducătorilor Babilonului – Nebucadnețar, Belșațar sau Dariu – din vremea Lui Daniel, Hanania, Mișael și Azaria, și conducătorii acestor țări promovează politici și legi împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. La fel ca în vremea prigoanei lui Saul din Tars împotriva Bisericii primare (Fapte 8:3), azi așa zisele agenții pentru protecția copilului intră abuziv prin casele credincioșilor ca să le smulgă copiii cu forța și să-i încredințeze spre creștere unor organizații sau persoane care nu-L onorează pe Dumnezeu.

În fața tuturor ispitelor, încercărilor și necazurilor, atât credincioșii din vremea lui Daniel, cât și cei din timpul Bisericii primare au experimentat puterea și izbăvirea Lui Dumnezeu. În cuptorul cu foc, în groapa cu lei, în temnițe sau în fața morții, copiii lui Dumnezeu din vremea lui Daniel și din vremea Bisericii primare, au fost biruitori datorită faptului că Dumnezeu a fost cu ei. Biruința a fost nu doar în eliberarea lor miraculoasă, ci mai ales în întoarcerea prigonitorilor la adevăratul Dumnezeu.

Secretul biruinței este același: dacă umblăm în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu și trăim pentru slava Lui, Dumnezeu va lucra prin noi în România și prin frații și surorile noastre din diaspora, la mântuirea oamenilor și la extinderea Împărăției lui Dumnezeu.

Daniel și tovarășii lui au trăit în Babilon după principiile lui Dumnezeu și nu după principiile Babilonului (Daniel 1:11–13).

„Atunci, Daniel a zis îngrijitorului căruia îi încredințase căpetenia famenilor privegherea asupra lui Daniel, Hanania, Mișael și Azaria:

„Încearcă pe robii tăi zece zile și să ni se dea de mâncat zarzavaturi și apă de băut; să te uiți apoi la fața noastră și la a celorlalți tineri care mănâncă din bucatele împăratului și să faci cu robii tăi după cele ce vei vedea!”

„După cele zece zile, ei erau mai bine la față și mai grași decât toți tinerii care mâncau din bucatele împăratului” (Daniel 1:15).

Hanania, Mișael și Azaria nu s-au închinat în fața chipului de aur pe care l-a înățat împăratul Nebucadnețar, chiar dacă au trebuit să ajungă în cuptorul cu foc (Daniel 3:5):

„În clipa când veți auzi sunetul trâmbiței, cavalului, chitarei, alăutei, psaltirii, cimpoiului

și a tot felul de instrumente de muzică, să vă aruncați cu fața la pământ și să vă închinați chipului de aur pe care l-a înălțat împăratul Nebucadnețar.”

Daniel nu a renunțat la părtășia cu Dumnezeu în rugăciune, chiar dacă pentru el asta a însemnat groapa cu lei (Daniel 6:11).

„Când a aflat Daniel că s-a iscălit porunca, a intrat în casa lui, unde ferestrele odăii de sus erau deschise înspre Ierusalim, și de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeul lui, cum făcea și mai înainte.”

Primii creștini nu au renunțat la credința în Domnul lui Isus, ci „mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul” (Fapte 8:4).

Și pentru că slava lui Dumnezeu a fost prioritatea vieții lor, Dumnezeu a fost cu ei în încercări, necazuri și prigoane și le-a dat biruință. Inspirați de viața acestor credincioși, venim și noi înaintea Lui Dumnezeu în rugăciuni de mulțumire, de mijlocire și de cerere:

MULȚUMIRE: • Mulțumim Lui Dumnezeu pentru toți copiii Săi care locuiesc în diferite țări;

• Mulțumim pentru că și în străinătate au asigurată prezența lui Dumnezeu;

• Mulțumim Lui Dumnezeu pentru ocrotirea și călăuzirea de care le-a făcut parte.

MIJLOCIRE: • Să rămână lângă Dumnezeu și să nu fie biruiți de duhul necredinței și materialismului din locurile unde trăiesc;

• Pentru perseveranță în trăirea cu Dumnezeu;

• Pentru ca Dumnezeu să rămână prioritate în viața lor.

CERERE: • Fiecare copil al lui Dumnezeu să trăiască după principiile Cuvântului Lui;

• În viața de zi cu zi, fiecare copil al lui Dumnezeu să fie lumină și sare;

• Prin mărturia lor, oamenii din jur să poată vedea slava singurului Dumnezeu adevărat și să fie mântuiți.

Rugăciune pentru cei atacați de duhurile necurate

Text: Marcu 9:14-29

„Când au ajuns la ucenici, au văzut mult norod împrejurul lor și pe cărturari întrebându-se cu ei. De îndată ce a văzut norodul pe Isus, s-a mirat și a alergat la El să I se închine. El i-a întreat: «Despre ce vă întrebați cu ei?»

Și un om din norod I-a răspuns: «Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care este stăpânit de un duh mut. Oriunde îl apucă, îl trânteste la pământ. Copilul face spumă la gură, scrâșnește din dinți și rămâne țeapăn. M-am rugat de ucenicii Tăi să scoată duhul, și n-au putut.»

«O, neam necredincios!», le-a zis Isus. «Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceți-l la Mine.»

L-au adus la El. Și, cum a văzut copilul pe Isus, duhul l-a scuturat cu putere, copilul a căzut la pământ și se zvârcolea făcând spumă la gură.

Isus a întrebat pe tatăl lui: «Câtă vreme este de când îi vine așa?» «Din copilărie», a răspuns el.

«Și, de multe ori, duhul l-a aruncat când în foc, când în apă, ca să-l omoare. Dar, dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-ne.»

Isus a răspuns: «Tu zici: Dacă poți. Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!»

Îndată, tatăl copilului a strigat cu lacrimi: «Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!»

Când a văzut Isus că norodul vine în fuga mare spre El, a mustrat duhul necurat și i-a zis: «Duh mut și surd, îți poruncesc să ieși din copilul acesta și să nu mai intri în el.»

Și duhul a ieșit, țipând și scuturându-l cu mare putere. Copilul a rămas ca mort, așa că mulți ziceau: «A murit!»

Dar Isus l-a apucat de mână și l-a ridicat. Și el s-a sculat în picioare.

Când a intrat Isus în casă, ucenicii Lui L-au întrebat deoparte: «Noi de ce n-am putut să scoatem duhul acesta?»

«Acest soi de draci», le-a zis El, «nu poate ieși decât prin rugăciune și post.»

Din Biblia aflăm că dincolo de lumea vizibilă este o lume invizibilă, populată de ființe invizibile. După cădere, Lucifer și îngerii care s-au răzvrătit împreună cu el împotriva lui Dumnezeu au devenit cele mai hidoase și periculoase ființe din univers. Lucifer, Satana sau Diavolul împreună cu îngerii lui, care acum sunt duhuri necurate, luptă cu toate puterile și mijloacele pe care le au la dispoziție că să îndepărteze oamenii de Dumnezeu, să-i controleze și să le distrugă viețile, familiile și veșnicia.

Oamenii care trăiesc în necredință și păcat sunt în pericol ca viețile și familiile lor să fie atacate de aceste duhuri necurate. Așa ceva s-a întâmplat în viața acestei familii descrisă în Marcu 9: copilul lor a ajuns să fie controlat, chinuit și amenințat cu moartea de un duh necurat.

Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură, însă, de faptul că doar Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au toată puterea în cer și pe pământ, iar Diavolul cu îngerii lui căzuți au putere limitată și nu pot acționa decât atât cât le permite Dumnezeu. Mai mult, Biblia ne arată că Dumnezeu asigură copiii Lui de protecție împotriva atacurilor celui rău și de biruință asupra tuturor forțelor întunericului:

„Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12).

În această luptă spirituală, avem la dispoziție resursele lui Dumnezeu pentru a fi biruitori:

- Perseverență în relația cu Dumnezeu, prin citirea Bibliei – Psalmul 1:2: „ci își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui!”
- Perseverență în rugăciune – 1 Tesaloniceni 5:17–18:

„Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi.”

- Perseverență în post și rugăciune – Marcu 9:29:

„Acest soi de draci”, le-a zis El, „nu poate ieși decât prin rugăciune și post.”

Armura lui Dumnezeu este la dispoziția noastră pentru fiecare zi și pentru fiecare etapă a luptei spirituale (Efeseni 6:13–18).

„De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul.

Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii.

Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău.

Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.

Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții.”

Lupta aceasta o ducem atât pentru biruința personală și în familie, cât și pentru eliberarea celor care sunt victime ale atacurilor demonice. Atunci când ucenicii au falimentat în eliberarea aceluia băiețel de sub stăpânirea demonică, prezența fizică a Domnului a asigurat eliberarea și vindecarea copilului (Marcu 9:25–27). Întrebarea ucenicilor și răspunsul Domnului ne ajută să înțelegem că și atunci când Domnul nu este prezent fizic în mod vizibil, avem asigurată prezența Lui spirituală și resursele Lui pentru a fi biruitori:

„Acest soi de draci”, le-a zis El, „nu poate ieși decât prin rugăciune și post.”

Scriptura, postul și rugăciunea sunt arme date de Dumnezeu copiilor Săi în această luptă cu duhurile răutății. Nu putem ajunge la biruință fără ele. Inspirați de ceea ce spune Domnul Isus Hristos, despre nevoia de post și de rugăciune, venim și noi înaintea Lui Dumnezeu în rugăciuni de mulțumire, de mijlocire și de cerere.

MULȚUMIRE: • Pentru armura lui Dumnezeu pe care o avem zilnic la dispoziție;

- Pentru ușa deschisă la Tronul Harului pentru rugăciunile noastre;
- Pentru toți copiii Lui Dumnezeu care citesc Biblia, se roagă și postesc.

MIJLOCIRE: • Pentru perseverență în citirea Cuvântului Lui Dumnezeu și în anul 2022;

- Pentru perseverență în practicarea postului și a rugăciunii în viața personală, în familie și în biserica Domnului;
- Pentru întărirea credinței celor care iubesc Scriptura, rugăciunea și postul.

CERERE: • Pocăința și îndreptarea celor care au abandonat citirea zilnică a Scripturii;

- Încurajarea și motivarea celor care au neglijat rugăciunea și postul;
- Biruința celor care postesc și se roagă pentru eliberarea și mântuirea celor din familie, cunoscuți și colegi care sunt încă sub puterea celui rău.

Rugăciune pentru bucuria mântuirii

Text: Psalmul 73:1-28

„Da, bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei cu inima curată!

Totuși era să mi se îndoie piciorul și erau să-mi alunec pașii!

Căci mă uitam cu jind la cei nesocotiți când vedeam fericirea celor răi.

Într-adevăr, nimic nu-i tulbură până la moarte și trupul le este încărcat de grăsime.

N-au parte de suferințele omenești și nu sunt loviți ca ceilalți oameni.

De aceea mândria le slujește ca salbă și asuprirea este haina care-i învelește.

Li se bulbucă ochii de grăsime și au mai mult decât le-ar dori inima.

Râd și vorbesc cu răutate de asuprire: vorbesc de sus, își înalță gura până la ceruri și limba le cutreieră pământul.

De aceea aleargă lumea la ei, înghite apă din plin și zice: «Ce ar putea să știe Dumnezeu și ce ar putea să cunoască Cel Preaînalt?»

Așa sunt cei răi: totdeauna fericiți și își măresc bogățiile.

Degeaba dar mi-am curățit eu inima și mi-am spălat mâinile în nevinovăție, căci în fiecare zi sunt lovit și în toate diminețile sunt pedepsit.

Dacă aș zice: «Vreau să vorbesc ca ei», iată că n-aș fi credincios neamului copiilor Tăi.

M-am gândit la aceste lucruri ca să le pricep, dar zadarnică mi-a fost truda, până ce am intrat în Sfântul Locaș al lui Dumnezeu și am luat seama la soarta de la urmă a celor răi.

Da, Tu-i pui în locuri alunecoase și-i arunci în prăpăd.

Cum sunt nimiciți într-o clipă! Sunt pierduți, prăpădiți printr-un sfârșit năprasnic.

Ca un vis la deșteptare, așa le lezezi chipul, Doamne, la deșteptarea Ta!

Când mi se amăra inima și mă simțeam străpuns în măruntaie, eram prost și fără judecată, eram ca un dobitoc înaintea Ta.

Însă eu sunt totdeauna cu Tine, Tu m-ai apucat de mâna dreaptă; mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă.

Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine.

Carnea și inima pot să mi se prăpădească, fiindcă Dumnezeu va fi pururea stânca inimii mele și partea mea de moștenire.

Căci iată că cei ce se depărtează de Tine pier; Tu nimicești pe toți cei ce-Ți sunt necredincioși.

Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu: pe Domnul Dumnezeu Îl fac locul meu de adăpost, ca să povestesc toate lucrările Tale.”

Experiența umblării cu Dumnezeu trece prin momente în care prezența Lui este vizibilă prin modul în care sunt ascultate rugăciunile, se rezolvă favorabil lucrurile, picioarele sunt date la o parte și ușile biruinței sunt larg deschise. Alteori, însă, avem impresia că ușa cerului este închisă și Dumnezeu este departe, iar cel rău atacă din toate părțile. În asemenea împrejurări se pare că oamenii neprihăniți sunt biruiți, iar oamenii nelegiuiți par să aibă parte de bucurii necurmăte.

Citim în prima parte a Psalmului 73 că Asaf, omul lui Dumnezeu, a trecut printr-o asemenea perioadă. Privește în jur și vede fericirea și prosperitatea celor răi, în timp ce el trece printr-o perioadă de descurajare și depresie spirituală. I se pare că Dumnezeu este mai generos și mai bun cu cei necredincioși și răi decât cu cei neprihăniți. Privind la lume și la oamenii lumii, simte că i se latină credința. Nu înțelege cum poate fi Dumnezeu bun cu cei răi – cum poate Dumnezeu îngădui atâta nedreptate: aroganța, fericirea, bunăstarea și popularitatea celor răi este în contrast cu umilința, lipsurile, suferințele și izolarea de care are parte el.

Concluzia la care ajunge Asaf în momentul de criză este că, dacă cei răi sunt „*totdeauna fericiți și își măresc bogățiile*” (73 :12), poate că alegerea lui a fost greșită. Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi mers și el pe calea celor răi.

Punctul de cotitură este momentul în care Asaf își schimbă perspectiva din care analizează lucrurile. A intrat în Casa lui Dumnezeu cu aceste gânduri și frământări și s-a uitat la cei răi și la el din perspectiva veșniciei, din perspectiva lui Dumnezeu (73:17–20): „*până ce am intrat în Sfântul Locaș al lui Dumnezeu și am luat seama la soarta de la urmă a celor răi*” (73:17)

În Templu descoperă planul lui Dumnezeu, lucrările Lui și veșnicia din perspectiva Lui. Copleșit de măreția planului lui Dumnezeu, Asaf se pocăiește: „*Când mi se amăra inima și mă simțeam străpuns în măruntaie, eram prost și fără judecată, eram ca un dobitoc înaintea Ta*” (73:21–22);

Asaf înțelege planul Lui Dumnezeu cu privire la oamenii răi: „*Căci iată că cei ce se depărtează de Tine pier; Tu nimicești pe toți cei ce-Ți sunt necredincioși*” (73: 27)

După momentul pocăinței și a înțelegerii planului lui Dumnezeu, Asaf descoperă frumusețea și siguranța prezenței lui Dumnezeu dincolo de împrejurările grele din viață și își reafirmă credința în Dumnezeu (versetele 23–26, 28):

„*Însă eu sunt totdeauna cu Tine, Tu m-ai apucat de mâna dreaptă; mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă.*”

Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine.

Carnea și inima pot să mi se prăpădească, fiindcă Dumnezeu va fi pururea stânca inimii mele și partea mea de moștenire.

Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu: pe Domnul Dumnezeu Îl fac locul meu de adăpost, ca să povestesc toate lucrările Tale”.

Experiența descurajării lui Asaf se poate regăsi în forme și nuanțe diferite în viața fiecărui credincios atunci când privește spre lumea din jur prin ochii lumii. La fel de adevărat este, însă, că ori de câte ori privim lumea prin ochii lui Dumnezeu ne regăsim bucuria părtășiei cu El, ne pocăim și experimentăm întărirea credinței bazată pe Cuvânt și nu pe simțuri.

Inspirați de bucuria înțelegerii planului Lui Dumnezeu și a prezenței lui Dumnezeu, de care a avut parte Asaf, venim și noi înaintea Lui Dumnezeu în rugăciuni de mulțumire, de mijlocire și de cerere.

- MULȚUMIRE:** • Dumnezeului care ne descoperă planul Său și astăzi;
- Pentru toți cei care intră în Casa lui Dumnezeu ca să caute răspuns la problemele lor;
 - Pentru toți cei care înțeleg, acceptă și trăiesc Cuvântul Lui Dumnezeu;
 - Pentru cei care experimentează bucuria părtășiei cu Dumnezeu în împrejurări grele.
- MIJLOCIRE:** • Pentru perseverență în umblarea cu Dumnezeu în împrejurări grele.
- Pentru cei care în circumstanțe nefavorabile au pierdut frumusețea părtășiei cu Dumnezeu;
 - Pentru cei care se uită la lume prin ochii lumii și li se clatină credința.
- CERERE:** • Pocăința și recuperarea celor care sunt mai fascinați de lume, decât de Dumnezeu;
- Iluminarea minții ca să înțeleagă planul Lui Dumnezeu cu privire la viața și veșnicia lor;
 - Perseverență pe calea credinței în Dumnezeu până la capăt, indiferent de împrejurări;
 - Cercetarea divină și mântuirea celor dragi care sunt pe calea celor păcătoși.

Rugăciune pentru săptămânile de evanghelizare

Text: Faptele Apostolilor 8: 14-25

„Apostolii, care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan.

Aceștia au venit la samariteni și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se coborâse încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus.

Atunci, Petru și Ioan au pus mâinile peste ei și aceia au primit Duhul Sfânt.

Când a văzut Simon că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor, le-a dat bani și a zis: «Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca, peste oricine-mi voi pune mâinile, să primească Duhul Sfânt.»

Dar Petru i-a zis: «Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea cumpăra cu bani! Tu n-ai nici parte, nici sorț în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu. Pocăiește-te dar de această răutate a ta și roagă-te Domnului să ți se ierte gândul acesta al inimii tale, dacă este cu putință, căci văd că ești plin de fiere amară și în lanțurile fărădelegii.»

Simon a răspuns: «Rugați-vă voi Domnului pentru mine, ca să nu mi se întâmple nimic din ce ați zis.»

După ce au mărturisit despre Cuvântul Domnului și după ce l-au propovăduit, Petru și Ioan s-au întors la Ierusalim, vestind Evanghelia în multe sate ale samaritenilor.”

În fiecare generație, copiii lui Dumnezeu sunt confrunțați cu două mari bătălii: lupta spirituală și lupta culturală. Lupta spirituală este lupta credinței pentru slava lui Dumnezeu și mântuirea oamenilor. Armele cu care se poartă această luptă sunt descrise de apostolul Pavel în Efeseni 6:10–18, și 2 Corinteni 10:3–5. În rezumat, aceste arme sunt: trăirea prin credință și propovăduirea Cuvântului, rugăciunea fierbinte și postul celor neprihăniți, pasiune pentru slava lui Dumnezeu și mântuirea celor pierduți de sub puterea păcatului și a diavolului.

Lupta culturală este lupta de a contracara influența culturală a lumii asupra Bisericii. Armele cu care se poartă această luptă sunt mijloacele și metodele culturale pe care le promovează Biserica – programe educaționale, muzicale, artistice, sportive, sociale, caritabile etc. – cu scopul de a-i ține pe credincioși în sânul bisericii și de a-i atrage pe cei din lume cu ajutorul acestor mijloace și metode.

Atât Sfânta Scriptură, cât și istoria bisericii confirmă faptul că atunci când Biserica a câștigat lupta spirituală a transformat cultura generației respective. Biserica primară prin stăruința „în învățătura apostolilor, în părtașia frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (Fapte 2:42) a câștigat lupta spirituală în Ierusalim, și ca urmare au schimbat cultura vremii: Această biruință este confirmată de Sanhedrin:

„Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Si voi, iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră, și căutați să aruncați asupra noastră sângele acestui om” (Fapte 5:28)

La fel s-a întâmplat și în Samaria când, prin puterea Cuvântului, evanghelistul Filip a câștigat bătălia spirituală, cultura ocultă a Samariei a fost transformată:

„Dar când au crezut pe Filip care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezați, atât bărbați cât și femei. Chiar și Simon (vrăjitorul) a crezut, și după ce a fost botezat, nu se mai despărțea de Filip și privea cu uimire minunile și semnele mari care se făceau” (Fapte 8:12–13).

Trezirile spirituale din istoria bisericii demonstrează același adevăr: când Biserica a câștigat lupta spirituală, a transformat cultura zonei sau a țării respective.

Pe partea cealaltă, ori de câte ori, Biserica a pierdut lupta spirituală a fost invadată de cultura lumii. Scrisorile adresate de Domnul Isus bisericilor din Apocalipsa, capitolele 2 și 3, subliniază acest adevăr.

„Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie” (Apocalipsa 2:14).

„Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice proorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie, și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor” (Apocalipsa 2:20).

Și exemplele din vremea noastră sunt relevante în acest sens. Bisericile care au pierdut bătălia spirituală sunt invadate de cultura lumii: logodne și nunți cu muzică lumească, bătăură și dans, întâlniri ale tineretului și tabere cu muzică lumească și jocuri lumești, programe în biserici cu muzică de discotecă sau spectacol, cu imoralitate premaritală și extramaritală, cu divorțuri și concubinaj etc.

În vremea de acum, cultura lumii promovează imoralitatea, distrugerea familiei, scoaterea copiilor de sub autoritatea familiei, relații perverse și între persoane de același sex, spectacole destrăbălate și respingerea oricăror standarde morale biblice. În fața acestor provocări, Biserica este chemată la lupta spirituală pentru slava lui Dumnezeu și mântuirea oamenilor. Oamenii născuți din nou prin lucrarea Duhului Sfânt în lumina Scripturii, vor transforma apoi cultura locului unde trăiesc și lucrează.

De aceea, una dintre prioritățile noastre în calitate de copii ai lui Dumnezeu trebuie să fie biruința în lupta spirituală. Exemplul din Fapte 8, unde Biserica din Ierusalim și Biserica din Samaria lucrează în unitate pentru consolidarea biruinței spirituale pentru slava lui Dumnezeu și mântuirea oamenilor, ne inspiră și pe noi astăzi în lupta credinței cu mijloacele și metodele duhovnicești primite de la Cel care este Capul Bisericii.

O altă prioritate pe care ar trebui să o avem ca și copii de Dumnezeu este mântuirea oamenilor, a celor din casele noastre, a prietenilor noștri, a vecinilor noștri și a colegilor noștri. Responsabilitatea evanghelizării nu este doar a unei persoane, ci este responsabilitatea fiecărui copil de Dumnezeu. Marea Trimitere a fost valabilă pentru ucenicii de atunci și pentru ucenicii de azi.

„Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin»” (Matei 28:18–20).

Promisiunea Domnului a fost experimentată de bisericile din primul secol, și poate fi experimentată de bisericile din secolul XXI.

„Biserica se bucura de pace în toată Iudeea, Galileea și Samaria, se întărea suflătește și umbla în frică de Domnul și, cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea” (Fapte 9:31).

Inspirați de Cuvântul Lui Dumnezeu care ne cheamă la evanghelizare, venim și noi înaintea Lui Dumnezeu în rugăciuni de mulțumire, de mijlocire și de cerere.

- MULȚUMIRE:**
- Multumesc Domnului pentru că m-a mântuit și pe mine și pe cei din casa mea;
 - Multumesc Domnului pentru frații mei și pentru surorile mele din biserică, care au fost mântuiți;
 - Mulțumesc Domnului pentru toți frații și pentru toate surorile care sunt dedicați rugăciunii și evanghelizării personale cât încă ușa harului este deschisă.

- MIJLOCIRE:**
- Pentru perseverență în lucrarea de mântuire;
 - Pentru implicarea cât mai multor frați și surori în lucrarea de evanghelizare și în anul 2022;
 - Pentru frații și pentru surorile care au stat nepăsători, ca în anul 2022 să fie cu adevărat preocupați de mântuirea sufletelor.
- CERERE:**
- Pentru mântuirea celor pierduți din casele noastre;
 - Pentru mântuirea rudeniilor, prietenilor, vecinilor și a colegilor noștri;
 - Pentru mântuirea conducătorilor țării noastre;
 - Pentru trezirea spirituală a fraților și a surorilor care au stat indiferenți până acum față de mântuirea semenilor lor.

Umblarea cu Dumnezeu începe în clipa în care Îl primesc pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor al vieții mele și continuă pe tot parcursul vieții, până la final: „*Cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit*” (Matei 24:13). Apostolul Pavel a experimentat umblarea cu Dumnezeu prin toate greutățile și încercările lucrării apostolice. În 2 Corinteni 11:16–33, Pavel prezintă o listă lungă cu greutățile și necazurile de care a avut parte în lucrarea Evangheliei. Cu toate acestea, în 2 Timotei 4:7–8, el spune: „*M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.*”

Cu dorința ca fiecare credincios baptist, fiecare familie baptistă și fiecare biserică baptistă să continue lupta cea bună a credinței în mijlocul tuturor încercărilor și necazurilor, ne rugăm ca tematica acestei săptămâni de rugăciune să ne motiveze și să ne inspire la rugăciune, la sfințire și la slujire, până când vom ajunge acasă la Domnul.

„*Iar a Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum, și în veci. Amin!*” (Iuda 24–25).

Din toată inima vă dorim Sărbători pline de har și un An Nou binecuvântat!

pastor Paul Negruț, vicepreședinte UBCBR pentru educație

pastor Mihai Micula, vicepreședinte UBCBR pentru slujirea pastorală